

HERACLIO PEREZ PLACER.

CANTARES PREMEADOS

n-o

CERTAME D^o OURENSE

PRECIO: 50 céntimos de peseta.

Librería de JOSÉ GALL, Rua del Villar 46,
SANTIAGO.

Imp. de Alende, Toral 3.

F-14809

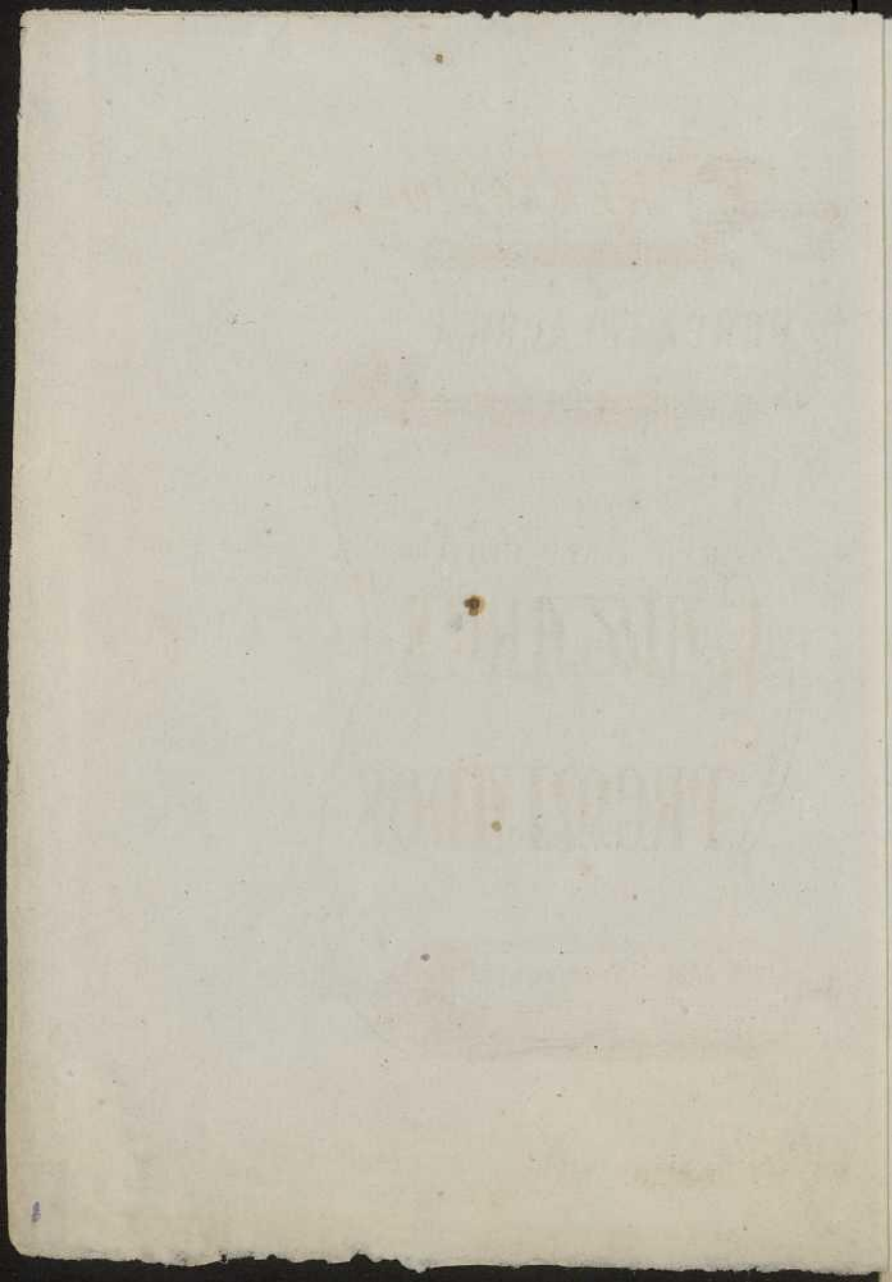
Cou-98

0500
200
1

Setembro 99

2.300

JOSE GALI, EDITOR.

HERACLIO.

PEREZ PLACER.

GANZARES

PREMIADOS.

JOSÉ GALI — SANTIAGO.

R 26 272

Compta. Ser. 99

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
SERIES 99

HERACLIO P. PLACER.

CANTARES

*premiados con accésit no certámen literario
do 87 celebrado en Ourens.*

SANTIAGO.

Imp. de JESÚS L. ALENDE, Toral 3.

1887.

RECEIVED BY THE SECRETARY OF THE

CANTARES

RECEIVED BY THE SECRETARY OF THE

RECEIVED BY THE SECRETARY OF THE

CANTARES.

LEMA:

*O cantar d'o galleguíño
e cantar que nunca acaba
empeza c'o taitalala
y-acaba c'o lailalala.....*

Eu non sei ó que che ten,
d'os gallegos ó cantar,
que fanme sempre qu' os ouzo
as vagullas asomar.

Anqu' a Virxe por si sola
non fose dina d' amor,
bastaba que fose nai
pra tela n-o curaz'ín,

Entr' os craves d'os teus beizos,
fix' un reisiñor ó niño,
e cando canta hastr' os ánxes
quédanse parbos d' oubilo.

D' azuceas e rosas
xuntas n' un ramo,
os teus beizos y a cara
sonch' un retrato.

Follas que se can d'os álbores
non volven reverdecer;
mociña que perd' o creto,
non-o volve á recoller.

As estrelas d' o ceo
son muy bonitas,
pro son mais d'os teus ollos,
as duas meniñas.

Os politecos d' agora,
prometen moit' o pais,
y-o ter á barriga chea.
xa non s'acordan mais d' il.

Cand' os cregos confesan
non sei que diaños,
poden ter as mulleres,
nin que pecados,
pois sempre vexo;
que perdend' os côres
vanse correndo

Si pra falar d'as mulleres,
un s' acordase d'as nais,
non había home n-o mundo
que d'elas falase mal.

Teño n-o meu corredor
unha cachela d' albahaca,
y-á ti, mociño garrido,
téñote dentro d'a yalma.

Todo-os cregos d' aldea
encargan á cama forte;
segun din as malas lingoas
pra resistir carga dobre.

Rapaciña qu' as noites
vas á fiada;
ten coidado c' os mozos
ô vir pr' a casa.

Vânse os gallegos pr' a Habana
c'ô allo de virse ricos,
y-en tanto morren co-a fame
á mullerciña y-os fillos.

As palabriñas d'os homes
todæs che son por un xeito;
despois que cómpren ó gusto.
de si te vin non me lembro.

Os cregos y-os taberneiros
téñen moita somellanza,
que bautizo trás bautizo
á mèta d'a vida pasan.

A min gustanm'as ribeiras
d'o rio, porque se ven.....
as pernas d'as labandeiras.

Anduriñas que voandes
por eses aires, airiños,
levándell'a miña nena,
levándell'os meus sospiros

Ela ensinoume ó buraco,
eu fun correndo c'un guizo,
furgamol'os dous á un tempo
y'o cabo saíu ó grilo.

Si ti pensas que m' acordo
d' aqueles tempos pasados,
afé que estás enganada
que xa ch'os teño olvidados.

Son teus roxos cabelos
d'o Sol rayolas,
que pol'a espald' a presas
cayénche soltas.

Ti tes ó diaño n-o corpo
ou ti quéresme tentar,
canto mais fuxo de ti
mais te ves á rechegar.

Din os cregos qu'a pobreza
leva en direitura ó ceo
pouco ll'es debe importar
cando gardan ó diñeiro.

Quen che me dera voar
como voan os paxáros,

sempre que tendes' as âs
iríame pr'o teu lado.

Caíuselle á Diós d'a mau
unha presa de froliñas
por eso as mozas gallegas
tod'as che son tan bonitas.

Un cadro de venturanza
era ter á nai ó lado,
os dous moy xuntos xuntiños,
y-os fillos diante brincando.

Dixeches que me querías
e que de min t' acordabas
si mais pronto m'o dixeras
mais pronto ti m' olvidaras.

A madre—selva tende
débiles brazos,
y-os carballós s'anuda
con forte lazo;
de ese modo t' apreixo,
meu ben querido,
co-as barazas mais fortes
d'o meu cariño.

Trás á cara tod' encheita
parece que con fariña,
¡Moito lle gustan os polvos
as mulleres d'hox' en día!

Ruliña d'os meus amores
nunca te pod' olvidar,
que nu'n rincón d'o meu peito
ténoche feito un altar.

Cand' as mulleres son mozas
pensan n-o novio ó deitarse,
e cando xa van pr' a vellas
soilo pensan en catarse.

Tes dous luceiros por ollos,
tes os beizos de coral,
á noite tes por cabelos,
y'un reisiñor por falar.

Topámonos nu'n camiño
certa mañanciña cedo;
cantas palabras me diches
total'as levon ó vento.

A mellor dicha d'o ceo
(si e certo que ceo hay)
e ó estar sempre seguro
de non perder á sua nai.

As rapaciñas d'o Ulla
tran ó descubert' as pernas,
pois dicen qu' as cousas boas
fixoas ó Señor pra velas.

Son teus dente xasmis
rosas teus beizos.

teu alento e'a brisa
qu' esparce os cheiros,

Andivemos eu é Xuana
os borcallos n-o lameiro;
cando cu miraba pra baixo
éla miraba pr' o Ceo.

O primeiro mandamento,
amar á Diós sobre todo,
non he malo, si se aprica,
soliño pr' os que son hortos.

Vaiche boa, vaiche boa,
vaiche c'o crego n-a misa,
moza que lle sabe ó novio
de que color ten é liga.

Din qu' o can que moito ladra
pol'o regular non morde;
home de moitas palabras
o que ofrece nunca compre.

Válga o diaño Pepa,
canto te quero,
cada vez que t' alcontro
de ti me lembro.

O noso amor non podía
por moito tempo durar,
eu er' a frol é ti ó vento
qu' a viñches desfollar.

As sardiñas escochadas
son boas pr'a quen as queira
pois Xuana di non lle gustan
cousas que esten sin cabeza.

Son os teus dentes de nacre
y-os teus beizos de coral,
mais si tes a y-alma fea
o corpo nada che val.

Home que non ten tristuras
cando chora unha muller,
cu non conoceu sua nai
ou non-á soupo querer.

Tanto te quero Galicia,
Galicia tanto te quero,
y-e tan grand' o meu cariño
que hasta de min teño celos.

Son tuas cexas en arco
portas d'o ceo,
quen me dera meniña
ser o porteiro.

Fun cocel' o pan ó forno
é topeime c'o forneiro;
d'as nosas brincas saiu
en vez de pan, un pequeno.

Si me separan d'a nai
para levarme pr' o Ceo,

por estar á sua veiriña
quero mellor ir ó inferno.

A Cánovas n'unha nádega,
saiull' un grao d'os malignos,
segun din onde o bicou,
ó alcalde d'o Carballiño.

As rapazas d'a Coruña
din que teñen moita sal
no he estraño qu' o fin
non teñen lexos á mar.

Cando se fan as partixas
eu non sei que pode haber,
que anque se queiran e queiran
nunca os hirmans quedan ven.

Cando che iba pr' o monte
engarrábame n-as silvas,
agora quedeiche preso
d'os teus ollos n-as miniñas.

Ti me deixaches por outra
pode ser que ven che pese,
que muller que queira ven
non che s' atopa duas veces.

Filla, dime que non chore
hoxe, que te vas casar,
non ves que me volves sogra
e sacasme de ser nai.

Unha pastora durmíuse
y'escapáronsell' as cabras,
non he estrano quo á min
desperto é todo m' escapan.

Heiche de dar un crabel
qu' e nado n'a miña horta,
y-envolto n-as follas d' il
vaiche o curazón da dona.

Ourensiño, meu Ourense,
Ourense, cibdá de froles,
pr'a te cantar foran pouco,
gorxeos de reisiñoles.

Campaniñas. campaniñas;
cando vos sinto tocar;
non sei que tendes n-a fala
que me facendes chorar.

Casa qu' está sin tellado,
meniña qu' está sin honra,
e predicar en deserto
venche ser á mesma cousa.

Os rapaciños d' agora
nacen todos ensinados,
pr'o malas xuncras ch' os leven
que nacen pr'a tod' o malo.

Cando mataron á Cristo
tod'o mundo d' il fuxira,

solo chorand' os seus pes
esmorecía á naiciña.

Cada ves que te vexo,
cara de corno,
ó meu gusto sería
mallarch' o lombo.

Fun a feira d' Amoeiro
á mercar un borriquiño,
e trouxen unha muller
que venine servir pr' o mesmo.

As costureiras d' agora
gastan moito polisón,
y en cambeo tran á camisa
toda feitiña un xirón.

As cabezas d'os vellos
sonche de prata,
os qu' as pintan de negro
vólvenas falsas.

Ti deixáchesme por outra
y eu por outro te deixei,
non veñas con monadiñas,
qu' agora xa t' olvidei.

Valgach' o demo as mulleres
ó qu' elas n'os fan sufrir
pro dempois cando elas choren
nos hémonos de reír.

Si lle das un bico òn home
muy pronto ch' ha de pesar,
qu' as rosas d' as tuas meixelas
loguíño se muscharán.

Son teus ollos dous lostregos
qu' a sangue me fan arder,
ou non me mires co-eles
ou déixateme querer.

Son teus ollos azúes
cal fror d' o liño
que d' amores pormeten
un paradíso.

Os que manexan as trécolas
d' o Goberno ¡vaiche boa!
cómenche á bola de trigo
y-ô país déixanlle a broa.

Probes naiciñas d' a yalma
que crian os seus filliños,
e dempois quedan sin eles
cando lle marchan de quintos.

Non furtes creto á ninguen
que ti libre non estás,
e si ch' o furtan á ti,
moito non che ha de gustar.

Porque m' onzaches cantar
dixeches qu' era felis,

cantas veces un, meniño,
morto de pena se rí.

Eu non sei en que consiste
cando dous se van casar,
qu' o mozo cuase que baila
y' ela tristeiriña vai.

Si non che gusta ir detrás
d' a rapaciña á quen queres,
ponte tí per diante d' ela
e cambearánse os papeles.

Hay dous luceiros n-o ceo
á quen sempre estou mirando,
porque os teus ollos meniña
estanme os dous recordando.

Rapaciña qu' o monte
vas co-a facenda,
anque vexas ó lobo
non tomes pena;
pr'o si e un mozo,
pra casiña correndo
fúxete logo.

Foi quitar ó San Benito
unha moza ó tangaraño,
y-un rapaciño quitouullo
antes de chegar ó santo

Entr' as poliñas d' un árbore

aniñou un paxariño,
¡quen aniñare poidera
n-as rosas d'os teus beiciños.

As panadeiras de Cea
bótanll' o pan moita sal
pra que digan ô comelo
que teñen as maus salás.

O galo tras d'as galiñas
anda sempre dando voltas,
así che andan os homes
tras d'as rapaciñas boas.

Estáte quedo, meniño,
non me veñas atentar,
cando non-os vex' a xente
enton podremos brincar.

Cando xove son os ánxeles
que mandan d'os ceos auga,
as finas pelras d'orballo
d'os teus olliños son vágoas.

Dicen qu' as manchas d'as moras
con outras verdes se quitan,
si che quitaron á honra
non volves adequirila.

Pra pasar ó outro lado
metin as pernas n-o rio,

nunca tal outra fixera
que m' as viu un rapaciño.

Xa sei que non son bonita
pr'o non me da pena eso,
pois din que teñen mais'gracia
todol'os que son mais feos.

Din que á terra pr'a ser boa
ha de ser ven moreniña;
heina de buscar morena
cando busque rapaciña.

Andan teus pececiños
con lixeireza,
son dous nenos travesos
que xuguetean.

Cando toquen as campás
non preguntes por quen he
vai rezar ó campo-santo
qu' ali enterrado estarei.

Rapaza que vas á vila
ten coidado n-o camiño,
non te veñas descoidada
é te pille un señorito.

Cal á niebra que rube
pol'a montana,
é tembrorosa axita
frotante gasa,

si te maneas;
c'ó teu andar lixeiro
niebra somellas.

As pingotiñas d' orballo
cando can riba d' as froles,
parés que son as vagullas
que botan os reisiñores.

Por causa d' unha rapasa
matouse un home,
y-ela esta casadiña
con outro hoxe.

Os galleguños d' agora
xa non bailan á muñeira,
vânse esquecendo x' os usos
todiños d' a nosa terra.

Son teus negros cabelos
da noite tréboas
qu' ô redor d' a tua cara
quedaron presas.

Fillos que d' os pais renegan
non poden vos fillos ser;
gallego que neg' a pátria
¿que vos parece qui ê?

O Riveiro pra bo viño,
pra lacós os de Boente,

é pra boas rapaciñas,
xa non hay com'as d' Ourense.

Cal á fror d'o granado,
rox' os teus lábeos,
que somella que encintan
nena á bicalos,
un bico solo;
é verásme ás tuas prantas
tenro, amoroso.

Teño no peito duas cousas
que non pode naide ter;
unha muller á quen amo
y-un amigo á quen querer.

Díxolle Xuana ó seu nevio
topeiche un nido de merlos
qu' inda debe andar poñendo
pois solo tiña dous güebos.

Teño n-a yalma neve,
n-o peito fogo,
y'entre os dous pelexando
vólvenme tolo.

Valgach' o demo á Cassola
e que bós prás el non fixo
sacarll' o pan os mais probes
e regalarll' os mais ricos.

Todos ó nacer choramos

y-algús rinse cando morren:
¿si será que á morte e vida
é qu' esta vida é á morte?

Non te metas n'a xusticia
porque vas perder ó preito,
que ti ven sabes. mociño,
que á min cábeme dereito.

A muller é un ánxel,
ó home ó demo,
e tentando un á outro
pasan ó tempo.

Dunha nai á unha madrasta
hay o que de Diós o demo
e'oa primeira e estar n-a gloria
e e'oa segunda n'ó inferno.

Si un home y-unha muller
fixeron algun pecado
¿porque lle dar á el' a culpa
si e delito d' entrambos?

Neniña, fermosa nena,
ten coidado e' o que fas,
que dempois qu' o teñas feito
non-o podrás remediar.

Cando se foi confesar
díxolle Marica ô crego:

«os meus pecados, señor,
partirémol-os ô medio.»

As mozas de Ribadavia
gústanlle moit' os pelexos,
pro non é soilo por eles
silon pol-o que tran dentro.

Dixome o crego que rece
si quero ganar o ceo.
Si tes o ceo n-os ollos
¿pra que xuncras val o rezo?

Non te metas en faguer
cousas que non necesitas,
non lle furtes creto á naide
qu' é cousa qae non precisas.

Cando cravaron á Cristo
cada golpe que soaba
d'ô curazón d'a naiciña
freba por freba arrincaban.

Díxolle á ama o criado
que ven cargado c' un cesto
—non o deixes ahí á porta
é mètemo mais á dentro.

Non hay mais verdá n-o mndo
qu' o cariño d' unha nai,
ó demais de canto existe
todo ven ser falsedá.

¡Ay, señores d'o xurado
señores de moita sona
si se portan ven connigo
heilles tocar.... á zanfona!

Parrafeo d' aldea (1).

- Boenos dias nos dé Diós
moza del dengue encarnado.
—Téngalos usté muy boenos,
mozo del sombrero branco.
—¿A donde tan cedo vá
sueliña n-estés carreiros?
—Voim' á recadar el gando
qu' anda pacendo en el eido.
—¡Quién me dera el gando ser
para andar sempre á su lado!
—Válgat' o demo d' o mozo,
non che tiña mal traballo.
—No le tenjo por tal cousa,
que fora ganar el ceo.
—¡O ceo e' unha rapaza!
¡Vaiche n-a misa e' o crego!
—El crego si usté quixera

---

(1) A composición que sigue os cantares titulada «Parrafeo d' aldea» pomol'a pra qu' os señores d'o xurado teñan unha mostra de como solen ser esa especie de copras ou diálogos con que os mozos fan as suas conversas, n-as festas e n-as ruadas. O darlle cabida entr' os cantares e porque os cegos, solen cantalos con certo tono particular y-a veces hasta os mesmos mozos solenas decir cantadas.

A porsente solo e unha lixeira mostra n-a que falta por compreto á gracia y-os maliciosos chistes que teñen n-a boca d'os nosos peisanos.

no s podía faguer falta

—Ay, fariáll' a vosté
qu' á min non m' a fai pra nada.

—Las mozas que son bonitas
muy dura tieñen la yalma.

—Log' a miña é de manteiga
porque son mala rapaza.

—Non diga vosté tal cosa
que ben sabe non é cierto.

—Vaya c' o diaño d' o mozo
que ch' está ben cumprideiro.

—A la prueba me arremito
mirando pra su caris.

—O meu carís non ten nada
prá mirar vosté pra il.

—Tien dos luceros por ollos
y-un xilgaro por falar.

—Non che ven con malas cousas;
tén ganas de parolar.

—Esa boquiña de grana
ten por dentes pelras finas.

—Márchese deiqui correndo
non me veña con pamplinas.

—Pra qu' m' eu marche d' eiquí
tenme que dar unha cousa.

—Eu non sei que cousa é esa
que poida dar unha moza.

—Si vostè non quere darma
ven m' a podía emprestar...

—Non pense que son ovella

porque lle vista de lá.

—Non crea qu' é cousa mala
que moita ofensa me fai.

—Pois diga log' o que quere
pra dempois poder falar.

—Quero esa poula d' albaca
que prantada esta n-o peito.

—Si non quere mais, dareilla
xa ten o gusto cumpreito.

—Páguell' a Virxe, mociña,
a legría que me dá.

—Estése quieto co-as maus,
contentese con falar.

—Cando estou veira d' as rosas
sempre m'as gusta coller.

—Téñenlle moitas espiñas
e pesaralle tal uez...

—Vaite, vaite, co-a mociña,
co-a d' o denguiño encarnado.

—Non meta as maus en ningures
o que non-o tent' o diaño.

—O diaño qu' á min m' atenta
á miña veira ch' está.

—Pois non s' arrechegue tanto
que se pode requemar.

—Anque me queime c-os ollos,
n-a sua cara hei refrescar.

—Non chegue sua car' á miña
e marche qu' é tarde xa...

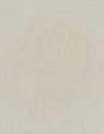
—Quédate con Dios rapaza,
e non andes n-os carreiros,
que si se vai a facenda

vaiche destrozar o eido.
—Vaite co-a Virxe, mociño,
qu' a facenda eu gardarei,
pois anque ti non m'o digas
boa contiña me tén.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

Jurado del Certámen.

PRESIDENTE:

D.ª Emilia Pardo Bazan.

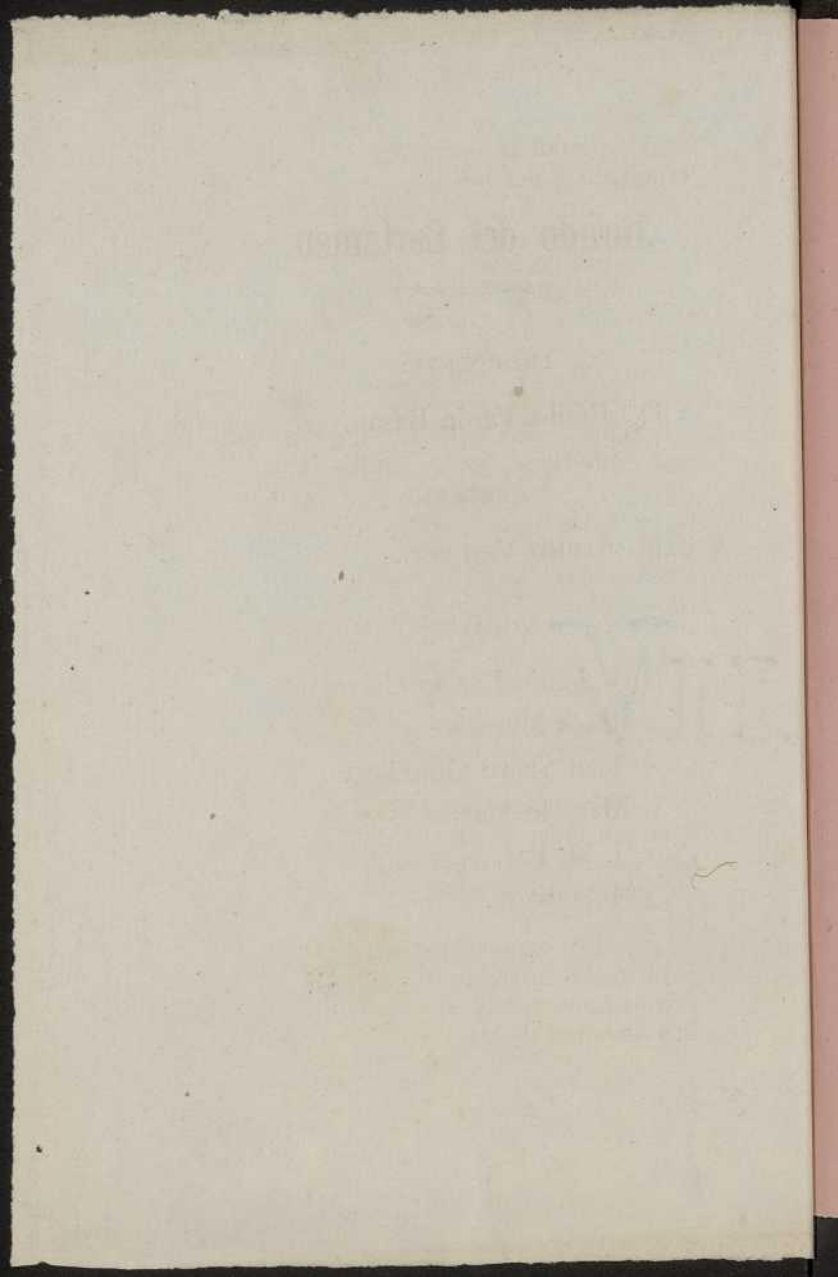
SECRETARIO:

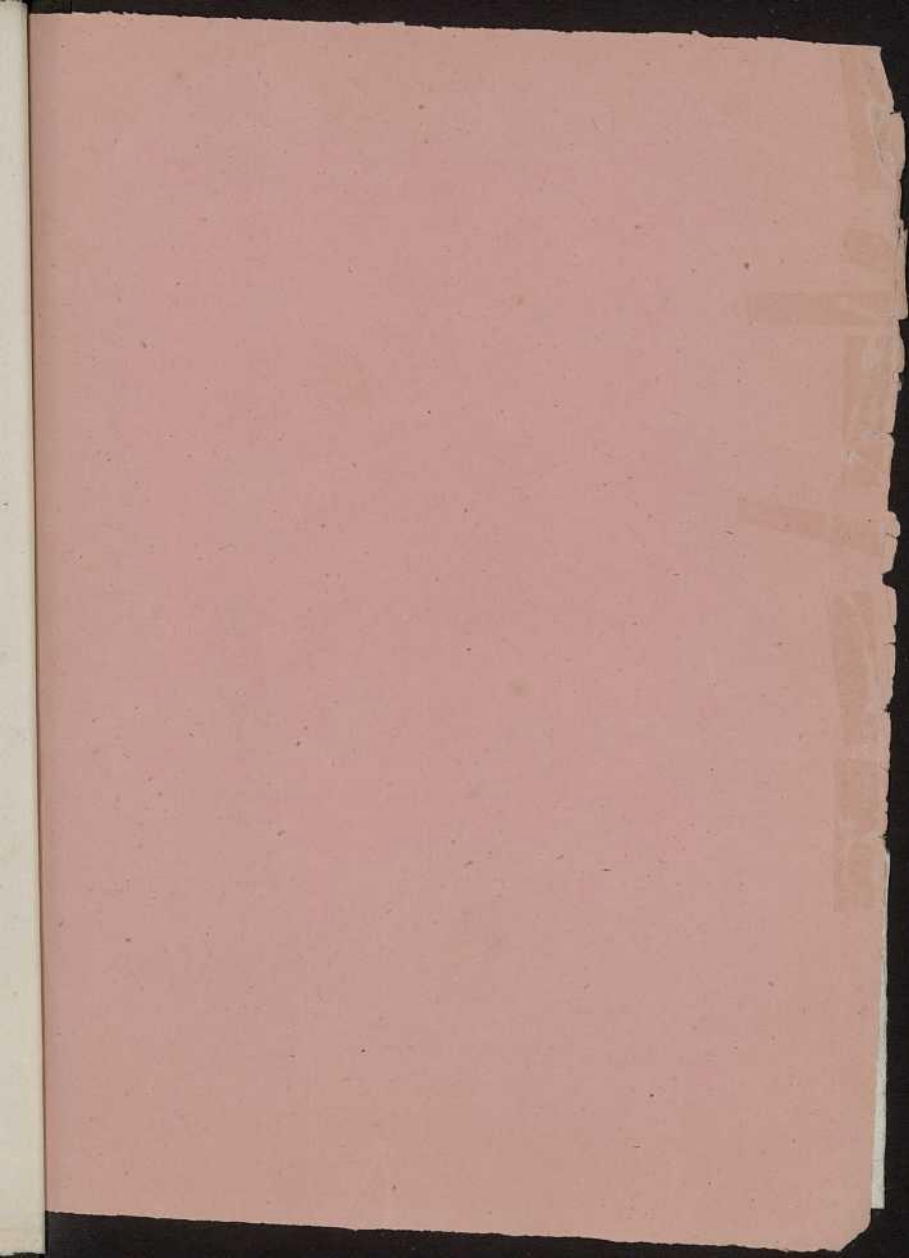
D. Arturo Vazquez.

VOCALES:

D. Valentin Lamas Carvajal.

- » Jesús Muruais.
- » Juan Sieiro González.
- » Marcelo Macias.
- » J. M. Paz.
- » J. Artiaga.

ÚLTIMA NOVEDAD.

Noventa y nueve céntimos de versos de todas clases y arreglados á todos los gustos, por un tal Enrique Labarta Pose.

¿Quién pensó que á tal llegara
De Apolo el arte divino,
Que un poeta lo anunciara:
Así... cual si se tratara
De un género *ultramarino*?

PRECIO: ¡UNA PESETA MENOS UN CÉNTIMO!

Esta original obra, hállase de venta en la librería de Galí, Rua del Villar 46 Santiago.

ESPAÑA

Sus monumentos y Artes su naturaleza é historia obra escrita por Pi Ferrer Pi y Margall Cuadrado Murguía y otros notables escritores, con un prólogo del Excelentísimo Sr. D. Antonio Cánovas del Castillo. Adornada con profusión de grabados y cromos de indiscutible mérito. 100 páginas una peseta, pídanse prospectos.

REAL ACADEMIA
GALEGA

A CORUÑA

F 14809

Biblioteca